

Žuna je posnehalja
Tralalojala!
Pa ona je lahko posnehalja,
Tralalojala,
Da fajno žuto janko ma,
Poglejte, kak se njoj šika,
Trala, tralarala, ralarala, tralalojala.

Slaviček je starešina
Tralalojala!
Pa on je lahko starešina,
Tralalojala,
Da fajni glasen gutek ma,
Pa spevle ešče si iz sna
Trala, tralarala, ralarala, tralalojala.

Srna je posvarbica
Tralalojala!
Pa lahko je posvarbica,
Tralalojala,
Da fajni zeleni venček ma,
Poglejte, kak se njoj šika,
Trala, tralarala, ralarala, tralalojala.

Škvorjanček je pa družban
Tralalojala!
Pa on je lahko družban,
Tralalojala,
Da fajne drogne noge ma,
Pa lahko skače semota
Trala, tralarala, ralarala, tralalojala.

Sraka je pa küharca
Tralalojala!
Pa ona lahko küharca,
Tralalojala,
Da fajni beli förtek ma,
Poglejte kak se njoj šika
Trala; tralarala, ralarala, tralalojala.

Zavec je pa pozvačin
Tralalojala!
Pa on je lahko pozvačin,
Tralalojala,
Da fajne duge noge ma,
Pa lejko skače semota,
Trala, tralarala, ralarala, tralalojała.

Maček je pa jager
Tralalojala!
Pa on je lahko jager,
Tralalojala,
Da fajne bistre ma oči
Pa lahko cila na miši
Trala, tralarala, ralarala, tralalojala.

Vuk je pa mesar
Tralalojala!
Pa on je lahko mesar,
Tralalojala,
Da fajne duge škrample ma
Pa lahko kožo dolškraba
Trala, tralarala, ralarala, tralalojala.

Stare navade i šatringe.

Na **Janošovo** (Gjanošovo) na Krajni jarijo (gjarijo) s pametnicov. Na Janošovo blagoslovljeno vino kravi davajo na krūhi, či je mleko zgūbila. (To je šatringa, štera se ne sme gordržati. Vr.) — Janošovo vino shranijo, pijejo, či je boda. Tak delajo v Šalovcih.

Na Janošovo friškivajo s krbačom. „Friški, friški. Ždravi, zdravi bojte v etom mladom leti“, pravijo v Budincih. „Friški, friški, zdravi, zdravi bojte v etom mladom Janoši“, pravijo v Dolencih.

Na Krajni inda sveta so se ešče stari bili, ešče na mešnoj poti. Stari Vorga so si zato hlače s slamov napali, ka jih ne bi bolelo. Na Janošovo so odebirali občinske slugе (maloga rihtara, vahtara).

Na Jürjovo hrastovo vejko devajo vu okno, vu pšenico v sobočkoj fari i okolici. Na Jürjovo predvečer v Törnišči cmere — brezovine vejke — nesejo na njivo vu pšenico, vu len, doma cmer opičijo na okna, na vrata, na gnoj. Ščipek v ništernih krajih na vrata denejo. To vse proti comprnicam. Ar je to šatringa, se ne sme gordržati.

V nedelo, kda so k meši zazvonili, je stara s kühajcov z rogatala po lapicki (piskrenta velka skleca, liki lavor). Krapance, krote so naprej prišle, mleko nalúčale vu lapicko. Baba samo notri sipala melo, zmesila i pogače pekla. Tak so negda vervali v Dolencih i indri. A ta šatringa se več ne verje. Ravnotak ne, kak se negda v Ižakovcih gučalo.

Vu krotaj so compernice. Compernica podoji kravo, krava betežna grata, mleko pa krvavo. Te comprnice se spravijo v krote. Te pet škrampljnov majo. Bujti je ne more. Či bi jo včasi na sto falatov razsekali, vküp se spravi. Na takšo kroto ne slobodno plüvnoti.

Na Lucijovo v Dolencih po Lucinji hodijo, po kokodakanji hodijo. Na Lucijovo kokodačejo, naj bi kokoši dosta nesle. Rano, že ob štiraj pridejo, drva (dve-tri prekoli) lúčijo pred dveri. Dobijo zato peneze, grúške, jaboka. Nego zdaj že kradnejo tudi drva.

Na drvotani vzemejo drva, pa domo bežijo, ka bi njihove kokoši bolje nesle. Števeki žena pravla, naj skalje ali prekol lúči na sedalo. Bogo je i nikdar so prej ne telko jajec meli. Se zna, da ne od toga. V šoli sam pito, si ti kokodako? Mene bi že cmárilil (pregnali), da sam že veliki. Deca etak kokodače: „Kokodák, kokodák, Bog daj, da bi vaše kokoši telko jajc mele, kak je vu morji, (vu grabi) kamenja, na drvotani skalja, kokodák. Bog daj, da bi vaše krave telko mleka mele, kak vu morji (vu grabi, vu stüdenci) vode“. Po tom drva prinese deca vu kühinjo. Tak delajo v Šalovcih. Deca vöni na trnaci začne: „Kokodak, Bog daj, naj vaše kokoši telko jajc znesejo, kak na poštiji (velka cesta) kamenja, naj majo vaše krave telko mleko, kak vu mlaki vode, naj bodo vaše svinje tüche, da ne do mogle z hleva. Kokodák. Kikiriki.“ Tak žele deca v Búdicnih.

Večer pred Lucinjo hodi Luca. Ženskina podoba, vu bele prte zasükana, štera ma lice s robcami zakrito, na glavi so pa roglovje iz perja. Tak je oblečena i sprevodnica. Vu rokaj nosi tanjer, na njem svinjske oči i vile. Vu hišo stopi i muvi: „Boga moli, Boga moli!“ Deca navadno moli. Onomi, ki ne šče moliti, se prepreti, da njemi oči vöpüsti. — Na Lucinje so inda sveta žene ne šivale, ne prale, ne prele, krúha ne pekle. Žene ne sle k sosedi, da če bi šle, bi kokoši ne nesle, svinje ne jele v tistoj

hiži, kam bi prišle. Ta šatringa je bila negda v lžakovcih, a ne čüti, da bi se već gordržala. Po Lucinji hoditi, pa je dovoljeno.

Kačec, kač korono ma. Bela je ta, liki srebro. Korono kače delajo poleg vodine, na sunci, na kamenji. Stari ljudje znajo pripovedavati, da kače vküp hodijo. Stari logar se je ednok vu sühom potoki namero na kače, kda so vu okrogli glave vküper držale, telo i rep vu kolombar zasükano mele i redile kačeci korono. Za eden hrast se je skrio. En čas je gledao, potom med nje strelo. Kače so pobegnole, kačec pa v kolombari po sühom potoki odleto s takšov silov, da so od kamenja iskre letele. — Kačec se rad koplje, a gda se koplje, korono na sühom neha. Či bi njemi korono štoj vkradno i jo k svojim penezam djao, bi njemi nikdar ne sfalili, kak šteč bi je vkraj noso. Tak se guči v lžakovcih. Kač (na Krajni), Kačec (v Törnišči) jaboko ma vu gobci. Zlato je to. Žmetno njemi je vzeti. (Kač mora vodena kača — Natter — biti, ona ma na glavi žute fleke.)

Kače. Ništérni radi pred Jürjevom lovijo kače i žive vu jeci denejo. Proti protini so prej dobro vrastvo. Kači pri toj priliki s kleščami vzemejo jezik i ž njim srp, koso zbrüsijo. Tak pravijo, ka sta vsikdar ostriva. Nego či se štoj s takšov kosov ali srpom vreže, rana se razčemeri i žmetno zaceli. Kočiške kačji jezik vu bič spletajo, naj njihovih konjov nišče ne zgrabi. Či kača žabo ceca i či jive štoj z botom razloči, celo kačo buje, velko moč ma te bot. Kakšteč se dva lübita, či se njeva s tem botom dotekneš, razodideta. Tak se gučalo v lžakovcih. Vsaki zna, ka je to ne istina.

Či što prve vidi mrtvo kačo, kak živo, nemaren de; či pa živo prve vidi, živ, friški de. V Nedelici se tak trdilo, a nišče ne verje te šatringe.

V. Dolenci.

K. J.

NEGDA VU STARIH ČASAJ . . .

Narodna.

Negda vu starih časaj
 Je prav lüšno bilo:
 V krčmo sam rad zahajao,
 Gde vince se pilo.
 Komaj si ženo zebrao,
 Jo morem zapüstit',
 Casar mi je pükšo dao
 Ga morem slüžiti.

Tri leta so minola,
 Kapitan pa mi je djao:
 „Za tvojo verno slüžbo
 Jaz bom ti obšit dáo.
 Oj dečkec mlad, oj dečkec mlad,
 Pri meni bio si fest soldak,
 Pri men' si sükao sablico,
 Doma pa lübi ženico.“